

Effecten verstoren drama in 'Vergeef ons'

Niets Amerikaanser dan het Thanksgiving met zijn kalen, familiereünie, drank, overspel en ruzie.

Schrijfster A.M. Homes (1961) wijdde er haar Great American Novel aan, *Vergeefs ons* (2012), nu door regisseur Guy Cassiers op het toneel gebracht als een groteske hellevaart. Cassiers beschikt over een droomcast met Eelco Smits, Katelijne Damen, Lucas Vandervost, Chris Nietvelt en Steven Van Watermeulen. De roman getrouw kiest hij voor een satirische uitbeelding van deze tijd van sociale media. Acteurs spreken uitsluitend met elkaar via de telefoon. Antwoordapparaten, ringtones en telefoonstemmen vormen een soundtrack, ondersteund door muziek met een diepe Leonard Cohen-stem. Hoofdpersoon Harry Silver (Eelco Smits) fulmineert in de openingscène tegen zijn jongere broer George (Van Watermeulen) die hem in alles overtreft; carrière, vrouw. Op Thanksgiving krijgt hij desondanks een kus van Jane, vrouw van George. Dat zet noodlottige gebeurtenissen in gang.

Harry verliest zijn baan, zijn broer veroorzaakt een dodelijk ongeluk en vermoordt zijn vrouw uit wraak wegen overspel. Zo neemt Harry de verantwoordelijkheid op zich voor neef en nicht, weeskinderen als gevolg van het ongeluk.

De spelers, allen in vele dubbelrollen, acteren weergaloos. Smits manoeuvreert als Harry prachtig tussen vele identiteiten: van seksbeluste man tot ontslagen historicus, van empathische man die boete wil doen voor aangericht kwaad tot overspelig echtgenoot.

Ook Chris Nietvelt is groots in haar rollen; jaloerse vrouw, prostituee en de demente moeder van de Silver-broers die in het bejaardenhuis kruipend meedoet aan een dansfeest. Zo zijn er tal van scènes die humor en pijn verbinden. De voorstelling is een zandstorm aan scènes, snel, gejaagd, hard en lijdend aan overdaad.

De vorm die Cassiers kiest is rigide en te complex. De versterkte, door de microfoons vervormde stemmen maken de voorstelling eerder tot een

performance. Het is aan de toeschouwer om in die overdaad momenten van innigheid en ontroering te vinden. Zo vlucht Cassiers weg van het echte drama en laat hij de techniek zegevieren. Daarmee staat hij de zegingskracht van *Vergeef ons* in de weg. En dat is jammer, want de scènes tussen Smits en zijn nicht Ashley getuigen van groot inlevingsvermogen. Ook de wanhoop van Nietvelt, die de rol van maitresse met die van een liefdevolle vrouw probeert te verbinden, is met prachtige overtuiging gespeeld.

Homes' boek is gemengd ontvangen, als 'semi-briljant'. Dat geldt ook voor deze theaterversie, die is als een halfedelsteen. De regie zoekt te veel effect waar pure eenvoud en zuivere toon zo veel welkomer waren geweest.

**Kester Freriks
Theater**

Vergeef ons door Toneelhuis en Toneelgroep Amsterdam. Gezien: 22/2 Bourla, Antwerpen. Tournee t/m 9/6. Inl: toneelhuis.be

Scène uit **Vergeef ons**, regie Guy Cassiers